

rigtigt, at ikke blot Lovens Nummer, men ogsaa dens Indhold bliver angivet. Jeg sætter nogen Pris paa, at Numret kommer til at staa ved Siden af; thi det er noget desorienterende, naar man i mange Tilfælde finder et stort Antal uensartede Love, der ere udkomne paa een Dag og som sommetider ere splittede ad, f. Ex. ved en Finanslov; man kan derved komme til at sidde og blade langt omkring for at finde den Lov, man søger. Derfor tror jeg, det vil være praktisk hensigtsmæssigt, om Numret staaer ved Siden af; men jeg anerkjender fuldstændig, at Lovens Titel og dens Indhold bør være nævnte.

Verche: Der er saamange Ting paa Dagsordenen, saa jeg skal indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Jeg er for mit Vedkommende meget glad over dette lille Lovforslag, som den høitærede Justitsminister i næstsidste Møde fremsatte paa den høitærede Indenrigsministers Begne. Det er jo ikke meget omfangsrigt, kun $4\frac{1}{2}$ Linie, men det har dog megen Vægt alligevel. Jeg skal ikke fordybe mig i Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør gaa den ene eller den anden Vej, hvorvidt man skal gaa den af den ærede 5te Landsthingsmand for 2den Kreds (Schlegel) antydede Vej eller gaa tilbage til Bevillingsmyndigheden og indrømme Regjeringen med Hensyn til Kjøbstæderne samme Ret, som den har med Hensyn til Landet. For mig er Hovedsagen, at man fremmer Bestræbelserne for at indskrænke Antallet af disse mangfoldige Værtshuse, Gjæstgiverier, Konditorier, Restaurationer, og hvad de nu kaldes, thi jeg kan ikke se Andet, end at der ved Siden af den Gaan, disse Anstalter naturligvis gjøre, ogsaa anrettes megen Stude derved. Jeg kan ikke se rettere, end at de store Mængder af disse Anstalter afføde overordenlig megen Fristelse for Mænge, og der er jo altid faare Mænge, der gjerne lade sig friste. Jeg vilde derfor meget ønske, at der i en nær Fremtid kunde gøres Noget for i ikke ringe Grad at formindske Antallet af disse Etablissementer. Jeg veed naturligvis meget vel, at der vil være forbundet Ulemper dermed; men jeg kan ikke se rettere, end at de i mange Henseender og paa mange Maader ville opveies derved, at der forebygges en Mængde Ulykker, som det vel ikke er let at tælle og udmaale, men som, hvis dette kunde ske, vilde vise sig at være betydeligt større i Tal, end man ved første Dietkast mener. Jeg vil i høi Grad anbefale dette lille Lovforslag til Thingets Belvillie og ytre Naabet om, at der i en ikke for fjern Fremtid vil vise sig Bestræbelser, der gaa endnu videre i Henseende til Indskrænkningen af alle disse Mænge og i mange Henseender fladelige Etablissementer.

Schlegel: Efter den høitærede Ministers Udtalelser tør jeg for mit Vedkommende nære

Naab om, at de Betæneligheder, jeg har havt ved den hidtil bestaaende Tilstand, ville kunne blive lettede ved Hjælp af dette Lovforslag, naar det modificeres i enkelte Retninger. Jeg vil kun tillade mig den Bemærkning, at det er sikkert, at den Naade, hvorpaa Loven af 1873 er bleven forstaaet, og som jeg ingenlunde drifter mig til at kalde urigtig, idet jeg holder mig forvisset om, at Indenrigsministeriet nysie har overveiet Sagen og er vel inde i Næringslovens Forstaaelse, har været til Hinder for, at den har kunnet komme til at virke og gjøre Gavn. Der findes, det veed jeg, ikke faa Kjøbstæder, hvor man har betænkt sig paa at foranlede en saadan Bestægt, fordi de Resultater, man naaer derigjennem, ere forsvindende, ja jeg tør næsten sige kunne være uheldige. Naar den høitærede Minister mente, at man maaste kunde komme til at gaa den Vej, at man overlod Regjeringen Bevillingsmyndigheden, kan jeg i og for sig, naar man ikke kan naae Mere, ikke have saa overordenlig meget derimod, idet jeg har fuldkommen Tillid til, at Indenrigsministeriet baade vil handle rigtigt og ogsaa er istand til at gjøre det. Men jeg kan jo ikke negte, at efter min Opfattelse af Forholdet finder jeg det langt naturligere og helbigere, at det er den lokale Myndighed, der afgjør disse Ting, fremfor at sende dem ind til Ministeriet, for at det skulde afgjøre dem; thi Ministeriet kan aldrig i det enkelte Tilfælde have samme Kjendskab til Forholdene som den lokale Myndighed, og selv om den lover at tage alle mulige Hensyn til dennes Indstilling, bliver det dog i bedste Fald Omkostning for, hvad der i og for sig forekommer mig at være det Naturlige. Der kan ogsaa dertil bemærkes, at efter den ældre Lovgivning før 1857 var det den lokale Myndighed, der gav Bevilling til disse Næringsbrug, og forsaavidt det fremhæves, at det vilde staa i Strid med de Principer, hvorpaa Næringsloven hviler, kan jeg godt indrømme, at det staaer i Strid med de Bestemmelser, der i Diebliffet findes — derfor ønske vi en ny Lov — men i og for sig er der ikke nogetsomhelst Urimeligt i, at enkelte Næringsveie, der ikke egne sig til at være Gjenstand for fri Næring, undtages fra Næringslovens Bestemmelser. Saa naturligt det er, at man kan faae Ret til at bruge sit Arbeide, sine Hænder sine Coner paa den Naade, man bedst kan uden altfor store Baand, saa naturligt er det paa den anden Side, at Samsundet forlanger, at der i enkelte Tilfælde, hvor der kan medføres virkelige Ulemper og Ulykker for Samsundet, stilles visse Garantier, og at der ikke der følges de samme Principer, som hvor det blot gjælder om at ernære sig ved sit Arbeide og sine Hænders Gjærning. Derfor synes det mig saa langt fra at være uformuftigt, at det tværtimod vilde være overvetende hensigtsmæssigt, om vi undtog den Sort Næring, som bestaar i at